

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/25916 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Roermond, van 8 juli 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 13 december 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingetrokken en een aanvraag om wijziging van de beperking van deze vergunning afgewezen.

Bij besluit van 5 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het tegen die besluiten door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 juli 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

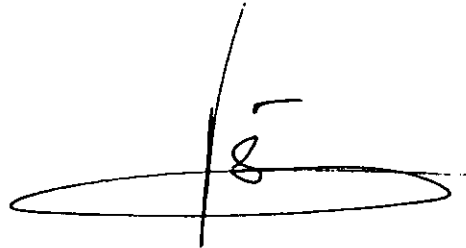
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 november 2008

91-600.

Verzonden: 26 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 07 / 25916

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

, eiseres,
gemachtigde mr. H.D.G. Thissen - van Zwijndrecht, advocaat te Heerlen,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Bij fax van 25 juni 2007 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 5 juni 2007, verzonden op 7 juni 2007. Bij dit besluit heeft verweerder het bezwaar van eiseres van 3 januari 2007, gericht tegen de besluiten van 13 december 2006, verzonden op 13 december 2006, ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemde besluiten heeft verweerder het verzoek van eiseres om wijziging van de beperking van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, afgewezen, alsmede de aan eiseres verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdende met verblijf bij partner | ingetrokken.

1.2. Voorts heeft eiseres op 25 juni 2007 de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht bij wege van voorlopige voorziening uitzetting te verbieden tot op het beroep is beslist. Dit verzoek is geregistreerd onder procedurenummer AWB 07 / 25918.

1.3. Bij schrijven van 17 juli 2007 heeft eiseres de gronden van het beroep ingediend.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verveerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verveerschrift zijn in afschrift aan de gemachtigde van eiseres gezonden.

1.5. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 juni 2008, alwaar eiseres in persoon is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. J.H.M. Post.

1.6. Voormeld verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is op 13 juni 2008 eveneens ter zitting behandeld.

2. Overwegingen

2.1. Eiseres, geboren op [redacted] en van Indonesische nationaliteit, is op 4 mei 2000 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf bij Nederlandse relatie". Met ingang van 15 augustus 2000 is de beperking waaronder de verblijfsvergunning van eiseres is verleend, gewijzigd in de beperking "verblijf bij Nederlandse echtgenoot [redacted]". Deze vergunning was geldig tot 5 april 2001 en is daarna verlengd tot 5 april 2002. Op 27 juni 2002 is eiseres in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking "verblijf bij partner [redacted]". Deze verblijfsvergunning is verleend met ingang van 27 juni 2002, met een geldigheidsduur tot 5 april 2003, en is laatstelijk verlengd tot 15 augustus 2008.

2.2. Op 30 mei 2005 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het wijzigen van de verblijfsvergunning. Verweerder heeft deze aanvraag opgevat als een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij partner [redacted]" in de beperking "arbeid in loondienst". Bij besluit van 13 december 2006 is deze aanvraag van 30 mei 2005 afgewezen, aangezien eiseres niet voldoet aan de voorwaarden van de beoogde verblijfsvergunning onder de beperking "arbeid in loondienst". Voorts heeft verweerder bij afzonderlijk besluit van 13 december 2006 de eerder aan eiseres verleende verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij partner [redacted]" ingetrokken per 30 mei 2005, omdat de relatie tussen eiseres en haar partner in ieder geval vanaf die datum zou zijn verbroken. Tegen voormelde besluiten is op 3 januari 2007 een bezwaarschrift ingediend.

2.3. Bij het thans bestreden besluit van 5 juni 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiseres van 3 januari 2007, gericht tegen de besluiten van 13 december 2006, ongegrond verklaard.

2.4. In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in zoverre toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.5. Ten aanzien van de intrekking van de aan eiseres verleende verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij partner [redacted]" overweegt de rechtbank als volgt.

2.6. Op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken op de gronden als bedoeld in artikel 18, eerste lid (met uitzondering van onderdeel b van dat artikellid).

2.7. Ingevolge het bepaalde in artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

2.8. In onderdeel B2/9.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) is, voor zover van belang, vermeld dat de huwelijks- of andere relatie verbroken wordt geacht, indien de (huwelijks) relatie op grond waarvan verblijf was toegestaan feitelijk of juridisch is verbroken. Dit kan, aldus voornoemde paragraaf, onder meer blijken uit het feit dat de vreemdeling en de hoofdpersoon niet meer staan ingeschreven op hetzelfde adres in de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA), of uit het feit dat de partners naar buiten toe

verschillende adressen voeren. Tenzij op grond van onderdeel B16 van de Vc 2000 een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf kan worden verleend, wordt in een dergelijk geval de verblijfsvergunning ingetrokken.

2.9. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft in haar uitspraak van 12 december 2005 (LJN: AU8502, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl) overwogen dat in voormelde paragraaf van de Vc 2000 aldus geen uitputtende opsomming is gegeven van de omstandigheden waaronder en situaties waarin in de desbetreffende relatie geen grond is te vinden om voortgezet verblijf hier te lande toe te staan. Tussen partijen staat niet ter discussie dat er niet langer sprake is van een duurzame en exclusieve relatie tussen eiseres en de heer [naam]. Hetgeen partijen verdeeld houdt, is de datum waarop van een verbreking van die relatie sprake is. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat de relatie tussen eiseres en de heer [naam] in ieder geval op 30 mei 2005 was verbroken, terwijl eiseres heeft gesteld dat dit eerst per 15 september 2005 het geval was, aangezien zij tot die datum met de heer [naam] heeft samengewoond. Eiseres heeft ten bewijze hiervan recente uittreksels uit de GBA overgelegd.

2.10. Voor het oordeel dat verweerder uit het door eiseres op 30 mei 2005 ingediende verzoek tot het wijzigen van een verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij partner [naam] in de beperking "arbeid in loondienst" niet heeft mogen afleiden dat op dat moment niet langer sprake was van een relatie bestaat geen grond. Eiseres heeft immers in de bij dit verzoek behorende 'Bijlage verklaring omstandigheden' aangegeven dat haar relatie is verbroken en dat ze nu een zelfstandige vergunning aanvraagt. Dat eiseres volgens de gegevens van de GBA nog niet van het adres van de echtelijke woning was uitgeschreven, doet daaraan niet af.

2.11. Gelet op het vorenstaande moet het beroep, voor zover gericht tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de intrekking van de verblijfsvergunning voor verblijf bij partner [naam] per 30 mei 2005, voor ongegrond worden gehouden.

2.12. Ten aanzien van de weigering van de door eiseres gevraagde wijziging van de aan haar verleende verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij partner [naam] in de beperking "arbeid in loondienst" overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op hetgeen partijen verdeeld houdt ligt allereerst ter beantwoording voor de vraag of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat de aanvraag van eiseres dient te worden aangemerkt als een aanvraag om de aan de verblijfsvergunning verbonden beperking te wijzigen in de beperking "arbeid in loondienst". Eiseres heeft zich immers op het standpunt gesteld dat verweerder het door haar gedane verzoek had moeten aanmerken als een aanvraag om de aan de vergunning verbonden beperking te wijzigen in de beperking "voortgezet verblijf".

2.13. De rechtbank overweegt in dit verband dat eiseres op het aanvraagformulier van 30 mei 2005 weliswaar op pagina 6 geen verblijfsdoel heeft ingevuld, doch dat zij op pagina 11 onder paragraaf B "Verblijfsvergunning om te werken in loondienst" het hokje "als werknemer" heeft aangekruist en dat op pagina 18 onder paragraaf M "verblijfsvergunning voortgezet verblijf" niets is ingevuld.

2.14. Op grond van het voorgaande is de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2008 (LJN: BC5889, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl), van oordeel dat verweerder zich naar dezerzijds oordeel terecht op het standpunt heeft gesteld dat het aanvraagformulier, dat voor verweerder bij de toetsing

aan de voorwaarden van een aangevraagde vergunning als uitgangspunt dient, geen aanknopingspunten biedt op grond waarvan verveerder tot de conclusie had dienen te komen dat eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" heeft ingediend. Bovendien geeft verveerder in het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning van eiseres onder de beperking "verblijf bij partner" aan dat de door eiseres ingediende aanvraag tot wijziging van de beperking dient te worden getoetst aan het beleid met betrekking tot het verrichten van arbeid in loondienst, waarbij aan eiseres is verzocht een verklaring van haar werkgever over te leggen. Eiseres heeft deze verklaring overgelegd zonder daarbij aan te geven dat zij niet de bedoeling heeft gehad een verblijfsvergunning onder de beperking "arbeid in loondienst" te verkrijgen, doch voortgezet verblijf wenste.

2.15. Vervolgens overweegt de rechtbank als volgt.

2.16. Eiseres beoogt verblijf voor het verrichten van arbeid in loondienst als medewerkster van [naam]'. Onbestreden is dat eiseres sinds 1 mei 2002 aldaar werkzaam is op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. In een brief van 21 november 2006 heeft de werkgever van eiseres aangegeven dat eiseres zorg draagt voor het bijvullen van de schappen, waarbij ze ook let op de houdbaarheidsdatum. Tevens heeft de werkgever aangegeven dat voor deze functie geen specifieke opleiding of ervaring is vereist.

2.17. Ingevolge artikel 3.31 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, met inachtneming van het tweede lid en de artikelen 3.33 en 3.99 tot en met 3.104 van het Vb 2000, onder een beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in loondienst verleend aan de vreemdeling die in Nederland arbeid in loondienst verricht of gaat verrichten en waarvoor na toetsing aan prioriteitsgenietend aanbod op de Nederlandse arbeidsmarkt een tewerkstellingsvergunning als bedoeld in artikel 1, onder e, van de Wet arbeid vreemdelingen is afgegeven.

2.18. Ingevolge artikel 3.81 van het Vb 2000 wordt een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 beoordeeld als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, met dien verstande dat de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 van het Vb 2000 niet van toepassing zijn en de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing zijn indien de aanvraag tijdig is ingediend.

2.19. Op grond van het beleid in onderdeel B2/9.3.1 van de Vc 2000 wordt een aanvraag om voortzetting van het verblijf met als doel 'het verrichten van arbeid in loondienst' na beëindiging van een relatie getoetst aan het beleid zoals genoemd in onderdeel B5 van de Vc 2000. Voor vreemdelingen die op grond van hun eerdere verblijfsrecht vrij tot de Nederlandse arbeidsmarkt zijn toegelaten is echter een tewerkstellingsvergunning niet vereist. Er dient wel getoetst te worden of met het verrichten van de arbeid een wezenlijk Nederlands arbeidsbelang wordt gediend. Deze toets wordt uitgevoerd door de Algemene Directie voor de Arbeidsvoorzieningsorganisatie. De aanvraag van een vreemdeling dient derhalve ter advisering te worden voorgelegd aan deze organisatie, indien de werkzaamheden niet vallen onder het algemene arbeidsmarktadvies dat deze organisatie halfjaarlijks uitbrengt.

2.20. Nu niet in geschil is dat met het verrichten van arbeid door eiseres geen wezenlijk arbeidsmarktbelang wordt gediend en eiseres derhalve niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "arbeid in loondienst", is de rechtbank van oordeel dat aan verweerder de bevoegdheid toekwam om de gevraagde vergunning te weigeren.

2.21. Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder van die bevoegdheid op een onjuiste wijze gebruik heeft gemaakt. Daartoe heeft eiseres aangevoerd dat het van bijzondere hardheid is om de gevraagde vergunning af te wijzen. Ten aanzien van het beroep van eiseres op de bijzondere hardheid overweegt de rechtbank dat verweerder niet hoeft te zien dat eiseres, die is geboren op en eerst sedert 4 mei 2000 in Nederland verblijft, zodanig in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd en de Indonesische samenleving dusdanig is ontgroeid dat een terugkeer naar haar land van herkomst in redelijkheid niet van haar kan worden verlangd. Vervolgens overweegt de rechtbank dat de omstandigheden dat eiseres sinds november 2000 betaalde arbeid verricht, waarmee zij volledig in haar eigen onderhoud kan voorzien en in Nederland een huis heeft gekocht met haar huidige partner, evenmin voor verweerder zodanig bijzonder hebben hoeven te zijn dat van haar niet kan worden verlangd dat zij terugkeert naar Indonesië. Verweerder heeft naar dezerzijds oordeel dan ook kunnen oordelen dat er geen sprake is van een bijzondere hardheid op grond waarvan niet van eiseres kan worden verlangd dat zij terugkeert naar Indonesië.

2.22. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat zij ten onrechte niet op haar bezwaar is gehoord overweegt de rechtbank als volgt.

2.23. Uitgangspunt is de in artikel 7:2, eerste lid, van de Awb vervatte regel dat er voor het bestuur een hoorplicht is in de bezwaarprocedure. Artikel 7:3 van de Awb somt de uitzonderingen op deze algemene regel op. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van belanghebbenden worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is sprake wanneer uit het bezwaarschrift zelf, in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing, reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkermits geen twijfel mogelijk is over de conclusie. Gelet op hetgeen door eiseres in bezwaar is aangevoerd alsmede gelet op de motivering van het primaire besluit van verweerder, deed naar het oordeel van de rechtbank deze situatie zich hier voor. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen afzien van het horen in bezwaar.

2.24. Uit het voorgaande volgt dat het beroep ongegrond is.

2.25. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

2.26. Mitsdien wordt beslist als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. B.W.P.M. Corbey-Smits in tegenwoordigheid van
mr. I.H. Verzijl als griffier en uitgesproken in het openbaar op **- 8 JUL 2008**

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: **- 8 JUL 2008**

I.H. Verzijl

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

mr. H.D.G. Thissen - van Zwijndregt

advocaat en procureur

Benzenrade 35 6419 PH Heerlen
Telefoon 045 - 571 09 03 / telefax 045 - 571 69 11

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 AUG 2008	
ZAAKNR.	200806003
AAN:	V2
BEHANDELD DO:	PAR:

Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE
AANTEKENEN

Heerlen, 1 augustus 2008
Betreft: hoger beroep

BEROEPSCHRIFT

Ondergetekende, mr. H.D.G. Thissen-van Zwijndregt, advocaat en procureur, kantoorhoudende te 6419 PH Heerlen aan de Benzenrade 35, stelt hierbij, na daartoe bepaaldelijk te zijn aemachtigd in deze zaak op te treden voor

van Indonesische nationaliteit en thans wonende te _____ aan het _____, beroep in tegen de hierbij gevoegde uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht, van 8 juli 2008 in het geding tussen G.W. Kusamawati, appellante, en de Staatssecretaris van Justitie.

Appellante kan zich met de inhoud van deze uitspraak niet verenigen en wenst daartegen de navolgende grieven aan te voeren.

grief 1

Zowel de intrekking van de verblijfsvergunning met ingang van 30 mei 2005 als de afwijzing van de aanvraag voor een verblijfsvergunning onder de beperking arbeid in loondienst heeft alles te maken met de onwetendheid aan de zijde van appellante ten tijde van het aanvragen van de nieuwe verblijfsvergunning op 30 mei 2005 waarmee zij voortgezet verblijf beoogde.

De rechtbank stelt dat niet in geding is dat niet langer sprake is van een duurzame en exclusieve relatie tussen eiseres en de heer _____ iet gaat om de datum waarop de relatie is verbroken. Appellante stelt zich op het standpunt dat de relatie eerst werd verbroken op 15 september 2005 en heeft ten bewijze daarvan GBA-uitreksels overgelegd. De Staatssecretaris blijft zich echter op het standpunt stellen dat dit reeds op

30 mei 2005 het geval zou zijn geweest aangezien appellante dit op het aanvraagformulier als zodanig heeft aangegeven en tevens een vergunning voor arbeid in loondienst vraagt.

In bezwaar is nu juist uiteengezet waarom appellante aanvankelijk als datum 30 mei 2005 heeft vermeld.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat er geen grond bestaat dat de Staatssecretaris hieruit niet heeft mogen afleiden dat op dat moment niet langer sprake was van een relatie. Appellante heeft immers in bezwaar, onder overlegging van bewijsstukken, duidelijk aangetoond dat zij tot 15 september 2005 heeft samengewoond met haar toenmalige partner. De rechtbank overweegt in beroep dat de relatie op 30 mei 2005 verbroken was, nu appellante dit immers zelf heeft aangegeven en de overgelegde GBA-uittreksels doen hieraan niet af. De rechtbank gaat er aan voorbij dat het bestaan van een duurzame relatie niet alleen kan blijken uit de inschrijving op hetzelfde woonadres maar dat het bestaan van een relatie eveneens kan blijken uit het voeren van een gezamenlijk adres naar buiten toe. Dat moet dan wel door betrokkenen worden bewezen. Blijkens de door appellante ingediende aanvraag op 30 mei 2005 verbleef appellante op dat tijdstip nog wel degelijk op het adres van haar toenmalige partner. Appellante heeft in bezwaar echter geen kans gekregen om duidelijk te maken dat zij op dat tijdstip ook nog altijd een duurzame relatie met haar partner had. De essentiële hoorplicht werd door de Staatssecretaris geschonden en door de uitspraak van de rechtbank thans gefiatteerd.

grief 2

Ook ten aanzien van het voortgezette verblijfsdoel dat op 30 mei 2005 werd gevraagd, geldt dat appellante ook hier uit onwetendheid heeft gehandeld hoe zij heeft gedaan en dat zij dit in bezwaar heeft willen rechtzetten. Dat appellante, desgevraagd, een werkgeversverklaring heeft overgelegd en daarbij niet heeft aangegeven dat zij niet de bedoeling heeft gehad om een vergunning voor arbeid in loondienst aan te vragen maar voortgezet verblijf wenst te verkrijgen is een logisch gevolg van de veronderstelling waarin appellante ten tijde van de aanvraag verkeerde. Eerst na de ontvangst van de primaire beslissing is het voor appellante duidelijk geworden dat zij het aanvraagformulier onjuist heeft ingevuld, althans niet op correcte wijze de door haar beoogde verblijfsstatus heeft aangegeven. In bezwaar is zij ook op dat punt niet in de gelegenheid gesteld dit nader toe te lichten.

Zowel door de Staatssecretaris als door de rechtbank wordt simpelweg gesteld, kort gezegd, u heeft het zelf aangegeven en gevraagd.

grief 3

De rechtbank overweegt dat een aanvraag om een verblijfsvergunning voor arbeid in loondienst, na beëindiging van een relatie, wordt getoetst aan prioriteitgenietend aanbod op de Nederlandse arbeidsmarkt. Op zich is dat correct. Echter gelet op het hiervoor onder grief 1 naar voren gebrachte, was er ten tijde van deze aanvraag, zo appellante

deze aanvraag al op het oog had gehad, nog altijd sprake van een duurzame relatie. Zo appellante een vergunning voor arbeid in loondienst zou hebben aangevraagd, zou appellante deze dan ook moeten hebben verkregen.

grief 4

De rechtbank is het met de Staatssecretaris eens dat er in de onderhavige situatie geen sprake is van een bijzondere hardheid op grond waarvan van appellante niet kan worden verlangd dat zij terugkeert naar Indonesië. Alle daartoe namens appellante aangevoerde feiten acht de Rechtbank kennelijk niet van dien aard dat deze het afgeven van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf rechtvaardigen.

Appellante evenwel is van mening dat de rechtbank ten onrechte niet nader heeft gemotiveerd waarom in de situatie van appellante, gelet op de door haar aangevoerde feiten en omstandigheden, sprake zou kunnen zijn van een benadeling van het gemeenschappelijk Nederlands belang bij het verlenen van een verblijfsvergunning aan appellante.

Gelet op bovenstaande wordt verzocht:

1. het hoger beroep gegrond te verklaren;
2. de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzitting Maastricht, 07 / 25916 van 8 juli 2008 tussen appellante en de Staatssecretaris van Justitie gewezen, te vernietigen;
3. de Staatssecretaris te veroordelen de gemaakte kosten in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep (inclusief het griffierecht) aan appellante te vergoeden.

Gemachtigde

